

ΘΕΑΤΡΟΝ ΕΝ ΛΑΥΡΙΩ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Λαύριον, 25 'Ιουλίου.

Σὰς γράφω περὶ θεάτρου ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ τινος ἀντικειμένου ἐκτάκτου· ἀλλ' ἐν τῇ βιομηχανικῇ ταύτῃ γωνίᾳ τῆς Ἑλλάδος, ἐν ἣ βασιλεύει ἡ ἐργασία καὶ ἅπαντα τὰ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντα λογικά τε καὶ ἄλογα ζῶα, ὡς μόνον προορισμὸν τῶν γνωρίζουσιν τὴν ἐργασίαν, ἡ ὑπαρξίς θεάτρου ἐστὶν καὶ κατ'εὐφημισμὸν, φέρει κάτι τι τὸ ἐκτακτόν.

Καὶ τὸ μὲν θεάτρον κείται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου Κυπριανοῦ, ἐφ' οὗ ὑπάρχει μικρὸν τι καφενεῖον τὸ «Πάνθεον». Βλέπει πρὸς μεσημβρίαν τὸν λιμένα Ἐργαστηρίων, πρὸς ἄρκτον τὸν εὐρύτατον λιμένα Θεοικου καὶ πρὸς δυσμὰς τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐργοστάσιον τῆς ἐταιρίας τῶν Μεταλλουργειῶν τοῦ Λαυρίου, τὸ δίκην πανοράματος δι' ἤλεκτρικὸν φῶτος φωτιζόμενον, καὶ ἀντικρὺ πρὸς ἀνατολάς τὴν νήσον τῆς Ἑλένης καὶ ἀκριβῶς τὸ σπήλαιον εἰς ὃ ὁ Πάρις ὁ υἱὸς τοῦ Πριάμου μετέφερον τὴν Ἰριάην Ἑλένην, καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀκρωτηρίου ὅπου πρὸ τινος οἱ ἀνθρωπόμορφοι μετέφερον τὸν παρ' αὐτῶν ἀπαχθέντα Γάλλον ναυτοπαιδα, ὅπερ ἀνέγραψε τότε τὸ «Μὴ Χάνεσαι».

Ἐπὶ τῆς τερπνῆς ἀμα καὶ ρομαντικῆς ταύτης θέσεως οἱ σκηνῖται ἤθοποιοὶ ἐνέπηξαν τὸ ἰκρίωμα τῆς σκηνῆς τῶν, δίκην καλύβης ποιμένων. Περὶ τοῦ χώρου τῆς σκηνῆς, τῶν σκηνογραφιῶν καὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ τρόπου τῆς ἀναβάσεως καὶ καταβιάσεως τῶν σκηνῶν θέλω σοὶ γράψω προσεχῶς. Ἐν τούτοις καὶ μόλα ταῦτα τὴν ἐσπέραν τῆς χθὲς ἐδόθη ἡ πρώτη παράστασις· ὡς δρᾶμα ἐξελέγη παρὰ τῶν ἠθοποιῶν πρὸς ἐκπλήξιν τοῦ κοινῆς ἡ «Γαλατεία». Παρασυρθεὶς κἀγὼ ὑπὸ τοῦ συρρέοντος πλήθους !! τοῦ ἐξ 78 ἀνδρῶν τε γυναικῶν καὶ παιδῶν συγκειμένου, ἀνῆλθον τὴν πρὸς τὸ Πάνθεον ἀτραπὸν φθάσας καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Πυγμαλίων ἐδέετο πρὸ τοῦ ἀγάλματος τῆς Γαλατείας (ἀλλὰ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ μ' ὄλην μου τὴν ἠθικὴν προσποίησην, πρὸ τοιοῦτου ἀγάλματος, ἀμιλλωμένου πρὸς τὸ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου, καίτοι δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ εἶμι Πυγμαλίων, ἐδεόμην ὅμως πρηνῆς ἐπὶ 24 ὥρας διὰ νὰ λάβῃ ζῶην καὶ μοὶ εἶπη «Πυγμαλίων, μένεις εὐχαριστημένος;») Παρατηρήτας ὅθεν ἐπισταμένως ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀνεκάλυφα ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀγαλμα, λευκώλενον καὶ λευκόσφυρον, εἶχε τὸ ἀνάστημα μεγαλοπρεπὲς καὶ ὑψωμένον, τοὺς ἀπαστράπτοντας βραχίονας τεταμένους, τὸ πλούσιον στήθος πρὸς τὰ ἄνω καὶ δύο ποδαράκια ὀκταετοῦς νεανίδος· δὲν ἠδυνήθην δὲ νὰ διακρίνω τὸ πρόσωπον, καθ' ὃ κεκαλειμένον, ὅπως σχηματίσω ἰδέαν, ἀλλὰ ἐνῶ παρετήρουν ἐν ἐκστάσει ταῦτα, δὲν ἤξεύρω πῶς μοὶ ἦλθε κατὰ νοῦν νὰ φιλοσοφήσω διὰ τῶν μικρῶν καὶ ἐπιχαρίτως ἐπιδεικνυομένων ποδῶν τοῦ ἀγάλματος, εὐρίσκων ὅτι ἡ φύσις ἀντιστρατεύεται ἐνιαχοῦ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν καὶ ἑαυτὴν ἀκόμη, διότι πῶς ἐνῶ ἐν τοιοῦτον κολοσσαῖον ἀγαλμα ἐδεὶ νὰ ἔχη βάσεις εὐρείας, ἐν τούτοις ἴστατο ἐπὶ δύο ποδῶν 17 ὑφεκαταστομέτρων, καὶ πῶς ἐνῶ ἅπαντα τὰ ἐκκρεμῆ τείνουν πρὸς τὸ κέντρον τῆς γῆς, τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος τοῦ στήθους τοῦ ἀγάλματος εἶναι πρὸς τὰ ἄνω, ἀλλ' αἴφνης διεκόπη τῶν σκέψων τούτων ὑπὸ τινων φωνῶν κὸ, κὸ, ὅτε πλέον τὸ ἀγαλμα εἶχε λάθει πρὸς μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ζῶην καὶ οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ του ἀπέστραψαν, οἱ δὲ φωνάζοντες κὸ, κὸ ἀπήτουν νὰ παιανίσῃ!!! ἡ παρ' ἐνός ματολίθου ἡπαρτιζομένη μουσικὴ ἑλληνικὴ, ἀλλὰ τὸ λοξὸν βλέμ-

μα τοῦ ἀρειμανίου φρουράρχου, ἤρκεσε νὰ κόψῃ τὸ κὸ, κὸ. Ἀπαλλαγίς ὅθεν τοῦ ἐφιάλτου τοῦ ἀγάλματος, ἔρριψα ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ ἐν λόγῳ θεάτρου ὅπου παρετρησα ἐν σύμφυρμα κεφαλῶν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, προσβλεπόντων τὴν σκηνὴν ἐν ὥρᾳ διακοπῆς, μὲ κεχηνότα στόματα· ἐντύπωσιν δὲ μὲ ἔκαμε τὸ ἀρλεκινικὸν τῆς ἐνδυμασίας τῶν γυναικῶν, αἵτινες χάριν τοῦ θεάτρου ἐφόρεσαν τὰ Κυριακάτικα τῶν καὶ ἐπέδειξαν τοὺς κατοσφιδογαγωμένους πέλους τῶν, οἵτινες ἐκ τῆς πολυχρονίου ἀχρηστίας τῶν κατέστησαν ἀμφιβόλου χρώματος καὶ ἐποχῆς. Εὐρίσκοντο ὅμως καὶ τινες πολὺ καλῶς ἐσφιγμένοι πρὸς μεγάλην τῆς ὑγιεινῆς βλάβην καὶ ἐπίσης ἐθεάθη καὶ τις φέρουσα χειρίδας καὶ μία ἐτέρα ἦλθεν ἀν. . . παντούφλ.

Εἰς τὸ προσεχὲς τὰ τῶν ἐπομένων παραστάσεων.

ΠΑΠΑΔΙΚΟΝ

ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑ

Φρικῶδες κακούργημα διαπραχθὲν ἐν τῇ ρωσικῇ πόλει Λίχτερνισλάβ, ἀποδεικνύει τὰς περὶ τῆς μὴ κολακευτικῆς καταγωγῆς μας θεωρίας τοῦ Δαρβίνου βρασίμους, ἀφοῦ σήμερον ἐτι πολλῶν αἰ καρδία εἰσὶ καὶ τῶν Ἰαπωνίων Θηριώδестераι, καὶ ἀπόδειξις τὸ παραπόδας κακούργημα.

Μετὰ ἐξαετῆ ἀπουσίαν ἐκ τοῦ χωρίου του, ἀφοῦ τοσαύτης ἀντίρρυσε τὸ ἐχθρικὸν πῦρ προασπίζων τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος του, ἐπέστρεψεν τίς οἶδε μὲ ποῖα ὄνειρα βαυκαλιζόμενος νεαρὸς στρατιώτης. Τὸ σούρπωμα ἐφθασενα ὑτὸν ἐν τῇ Αἰκατερινισλάβῃ καὶ ἡ ὄρεξις μιᾶς καλῆς βότκας εἰς ἐν τῶν καπηλείων τῆς εἰρημένης πόλεως, ὅπου μάτσο ρουβλίων ἐξελθὸν τοῦ κεμερίου του, δὲν γνωρίζω διὰ ποῖαν ἀνάγκην, ἐκτύπησε στὰ μάτια παρισταμένου παπᾶ, καὶ ἀνέπτυξεν αὐτῷ τὸ αἶσθημα τῆς φιλοξενίας, ὅπερ ἠκολούθησε μίᾳ ἐνθερμος πρόσκλησις ἐν τῷ οἴκῳ του, ὅπου τόσα λιπαρῶδη παπαδικὰ ἐδέσματα προσεφέρθησαν τῷ ξενητομένῳ, ὅστις ἐθαύμαζεν ἀναμφιβόλως τὰ χριστιανικὰ τοῦ πνευματικοῦ ποιμένου αἰσθήματα.

Τὸν δεῖπνον καὶ τὴν βοτκοποσίαν ἠκολούθησε φυσικῶς ὁ ὕπνος. Πάντες ἐκοιμήθησαν ἐκτὸς τοῦ παπᾶ, δὲν οὐκ εἶα καθεῦδειν τὸ τοῦ στρατιώτου κεμερίον διὸ περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀφίει ὁ βότκόφυλξ ἱερῆς τὴν συζυγικὴν εὐνήν μὲ διαθέσεις λαρυγγοφαγίας καὶ ἐπιτίθεται ἀπὸ σβέρκου κατὰ τοῦ φιλοξενουμένου, ὅστις ἐθεώρησε τοῦτο ὡς διαχύσεις φιλοφροσύνης, ἀλλὰ προτοῦ προφθάσει νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, ἠνόησεν ἀνάρπαστον τὸν λαρυγγά του ἀπὸ τοὺς χαλυβδίνους παπαδικούς ὀδόντας, καὶ τὸ βάρος τοῦ κεμερίου του μετατιθέμενον παπαδικῷ διατάγματι, εἰς τὰ θυλάκια τοῦ πανοσιοτάτου.

Τὸ λυσσάλειον μούγκρισμα τοῦ παπᾶ καὶ οἱ στεναγμοὶ τοῦ πνιγομένου ἀφύπνησαν τὴν παπαδιάν, ἥτις περὶ τῆς ἰδίας τῆς σωτηρίας μᾶλλον φροντίζουσα, ἐξῆλθεν ἐν τῇ ὁδῷ καλοῦσα εἰς βοήθειαν τοὺς γείτονας. Τῶν δὲ γειτόνων καὶ σταυροτίδων προσδραμόντων, ὁ παπᾶς συνελήφθη ἔχων αἰμόφυρτον τὴν γενειάδα του ἐκ τοῦ λαρυγγοφαγώματος, καὶ ὠδηγήθη, ἵνα ἀλλάξῃ τὸν ἀέρα του, εἰς τὰ παυλίλυπα τῆς Σιβηρίας μπουδρούμια.

Ἄποια θάλασσα φουρτουνασμένη εἶναι ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου!

Χαρόλος.